

Kirjoitin tämän tekstin koulutehtäviin. Aihepiiri oli kauhu, joten ajattelin että se sopisi parhaiten tähän kategoriaan. Jos näkisit minut kadulla, et näkisi minussa mitään erikoista. Ajattelisit että onpas kaunis nainen, mutta muuta et laittaisi merkille. Kerron sinulle salaisuuden. Olen psykopaatti. Ainakin niin te minua kutsuisitte, jos tietäisitte millainen oikeasti olen. Omasta mielestäni olen ihan tavallinen nainen. Käyn töissä, syön, nukun, vietän aikaa ystäväni kanssa sekä rakastun. Tein etätyöpäivän tänään koska se on mahdollista työssäni. Kirjoitan työkseni lastenkirjoja, joten en tarvitse muuta kuin koneen ja voin tehdä töitä missä vain. Kirjoitin jonkin aikaa kotona ja sitten lähdin kauppakeskukseen. Istuin penkillä ja katselin ympärilläni meneviä ihmisiä. Huomioin paljon asioita mitä muut eivät. Eräs puhelimeen puhuva nainen ei puhunut kenenkään kanssa, eräs herra joka vaikutti kovin äreältä oli oikeasti todella lempeä ja paljon muuta. Eräs nuori poika pisti silmäni. Nousin viehkeästi penkiltä ja kävelin hänen peräänsä. Hän käveli reippaasti eteenpäin, mutta minulla ei ollut vaikeuksia pysyä hänen perässään. Hän käveli kahvilaan ja meni pöytään. Kahvilassa oli aika täyttä ja menin istumaan hänen kanssaan samaan pöytään. “Käyhän että istun tähän kun täällä on näin täyttä?”, kysyin häneltä ja hän nyökkäsi. Tarjoilija tuli ja kysyi mitä ottaisimme. “Musta kahvi”, sanoimme yhtä aikaa. “Selvä. Kaksi mustaa kahvia tulossa”, hän hymyili meille, mutta näin että hän oli hieman pettynyt. “Taitaa olla vakio paikkasi”, totesin. “Mistä tiesit?” poika kysyi. “Arvasin tarjoilijan olemuksesta”, vastasin. “Taidat olla aika terävä nainen”, poika totesi. Nyökkäsin. Kahvimme tulivat yllättävän nopeasti. “Oletko hyvä tietokoneiden kanssa?” tiedustelin häneltä. Hän nyökkäsi. “Tarvitsisin hieman apua tietokoneiden kanssa niin voisitko tulla luokseni auttamaan minua?” pyysin häneltä kauniisti. Hän joi kahviaan saadakseen lisää aikaa miettimiseen, mutta myöntyi lopulta sanoen: “Hyvä on.” Joimme kahvit loppuun ja lähdimme sitten kävelemään talolleni. Avasin hänelle oven. “Tervetuloa luokseni”, sanoin hänelle. “Missä se tietokoneesi on minkä kanssa tarvitsit apua” hän kysyi. “Niin se”, sanoin sulkiessani oven. Hymyilin hänelle ivallisesti ja sanoin: “Ei sitä ole. En tarvitse apuasi tietokoneeni kanssa.” Hänen silmissään näkyi kauhu, mutta hänen aivonsa raksuttivat hänen miettiessään miten hän saisi lisää aikaa. “No mitä sinä minusta oikeasti haluat?” hän kysyi. “Viisas veto poika. En erehtynyt että sinun kanssasi tulisi hauskaa”, sanoin hänelle. “Sinä olet psykopaatti”, hän totesi ilman pienintäkään inhoa äänessään. “Niin olen” sanoin, ja hän huojentui silmin nähden. “Miksi olet helpottunut?” kysyin häneltä. “Olen elänyt niiden parissa koko ikäni”, hän sanoi. Katsoin häntä mielenkiintoa täynnä. Hän sanoi: “Olen itsekin psykopaatti.” Katsoin häntä miettien ja tajusin että hän puhui totta. “Ääh. Sitten olet ihan tylsä” sanoin. “Oletko aivan varma?” hän kysyi ja käveli lähemmäs minua. “Ei en ole”, sanoin kun hän käveli lähemmäs. Suljin silmäni ja tunsin kuinka hän solmi käteni yhteen jollakin. Tunsin kylmän tuulen vireen ja päättelin että hän oli lähtenyt viereltäni. Avasin silmäni ja kerkesin nähdä kun hän tuli pesäpallomailan kanssa ja löi sillä päähäni ennen kuin menetin tajuni. Heräsin kamalan päänsärky minua vaivaten. Huone jossa olin oli pimeä, lukuun ottamatta yhtä kirkasta valoa, joka loisti suoraan silmiini. “Kiva huone sinulla täällä”, eilen tapaamani poika sanoi. “Mikä on nimesi?” kysyin häneltä. “Ai haluat tietää nimeni” hän naurahti. “Hyvä on. Olen Roni” hän esittäytyi. “Taidatkin tietää jo nimeni” hymyilin hänelle sanoessani sen. “Kyllä. Olet Lilja. Kaunis nimi sinulla” hän sanoi. Olimme hiljaa kunnes hän kysyi: “Mitäs sinä yleensä teet täällä heille? Uhreillesi tarkoitan.” Yritin katsoa häntä silmiin mutta se oli vaikeata niin kirkkaassa valossa ja sanoin: “No mitä psykopaatit yleensä tällaisessa huoneessa tekevät uhreilleen.” Yllätyksekseni huomasin, että äänessäni oli flirttiä, kun sanoin sen. “Vai niin. Pitäisikö minun tehdä sinulle niin?” hän kysyi. “Tee mitä ikinä haluat Roni, mutta haluatko tulla tappajaksi” sanoin hänelle. Roni naurahti ja sanoi: “Ei en minä sinua aio tappaa. Olet siihen liian mielenkiintoinen.” Hän kumartui lattialle ja sanoi: “Sinulla on täällä hieno kokoelma veitsiä.”

Muistin veitsikokoelmani. Se todellakin oli hieno. Siellä oli paljon kaikenlaisia veitsiä. Roni tuli eteeni ja kysyi: "Minne haluat että teen viillon?" Esitin hänelle vastakysymyksen: "Minne sinä haluat tehdä viillon." Hän hymyili minulle ja sanoi: "Noh noh Lilja. Äläs flirttaile minulle koko ajan." Katsoin häntä silmiin ja räpyttelin niitä sanoessani: "Enhän minä sinulle flirttaile." Hän naurahti ja kumartui korvani viereen ja sanoi: "Et taida huomata sitä, mutta sinä flirttailet minulle paljon." Hän painoi veitsellä kaulaani. "Hyvä valinta veitsen suhteen", sanoin hänelle. "Tunnistitko sinä minkä veitsen valitsin?" hän kysyi. Olisin muuten nyökännyt mutta hän piti veistä sellaisessa kulmassa että en voinut tehdä sitä joten sanoin: "Kyllä." Kuvailin sen hänelle. "Vau. Olet todella hyvä", Roni sanoi. Kiitin häntä ja kysyin: "Teetkö sen viillon vai et?" Hän hymyili ja sanoi: "En taida." Hän lähti huoneesta ja jäin yksin päänsärkyäni kanssa. Hän palasi ikuisuudelta kuluneen ajan kuluttua ja sanoi: "Vapautan nyt kätesi että voit tehdä töitä." Tosiaan työt. Olin unohtanut ne. "Eihän sinun työkaverisi saa luulla että sinulle olisi sattunut mitään", hän sanoi. Tiesin että ei olisi järkeä sanoa heille että olisin pulassa. En sanonut hänelle mitään vaan otin tietokoneen eteeni ja aloin kirjoittaa. Hän katseli koko ajan kirjoittamistani ja lopulta minulla meni hermo ja tiuskaisin: "Se että katsot minua koko ajan kun kirjoitan on todella rasittavaa. Lopeta se. Sinä tiedät etten tee mitään typerää." Hän katsoi minua pitkään ja sanoi: "Olet söpö kun hermostut." Ensin se tuntui hyvältä mutta sitten palasin todellisuuteen ja sanoin: "Hyvä yritys. Manipulointi ei vielä tehoa minuun." Hän naurahti ja sanoi: "Se on vain ajan kysymys." Hän alkoi todella ärsyttää minua. "Ai niin toin sinulle ruokaa ja juotavaa", Roni sanoi. Hän tarjosi minulle leipää. Otin sen vastaan ja söin sen. Kirjoitin luvun loppuun ja sanoin: "Eiköhän työt riitä tältä päivältä." Hän tarjosi minulle vesilasin ja katsoin sitä pitkään. "Lilja en minä siihen mitään myrkkyä ole laittanut", Roni sanoi hieman vihasena. En ollut varma mutta join veden kuitenkin. "Joit sen siis kuitenkin vaikka epäilit. Ehkä niin on parempi. En olisi jaksanut enään tänään kiusata sinua", hän sanoi. Näkökenttäni alkoi sumentua. Lopulta se pimeni kokonaan ja vajosin pimeyteen. "Liljaa", joku huhui. "Lilja herää", ääni oli jo napakampi. Hätkähdin hereille, kun päälleni kaadettiin kylmää vettä. "Oletko hullu", ärähdin hänelle. Hän nauroi julmasti ja sanoi: "Sinulla ei ole paljon varaa sanoa." Murisin hänelle. Aloin miettiä pakosuunnitelmaa. Olimme kuitenkin minun pelikentälläni. "No mites leikki jatkuu tänään?" kysyin häneltä. Hän mutisi ja sanoi: "En tiedä. Olet käynyt hieman tylsäksi." Naurahdin ja sanoin: "Minäkö olen käynyt tylsäksi? Ja pah." Hän katsoi minua tutkivasti ja tajusi vasta nyt että käteni olivat auki. "Miten sait köydet auki?" hän kysyi. "Voi Roni rakas. Etkö muista että sinä ne auki jätit?", lässytin hänelle. Hän haki narua ja yritti solmia käteni mutta ei onnistunut siinä. "Se on aika hankalaa, kun 'vanki' on hereillä vai mitä?" ilkeilin hänelle. Hän näytti suuttuneelta ja tiesin että hänen verensä kiehui. Juuri niin on hyvä, ajattelin. Hän katsoi tiiviisti silmiini ja aloin liikuttaa jalkojani hitaasti, että köydet löystyisivät. "Roni emmekö voi puhua tästä?" kysyin häneltä lempeästi. "Älä yritä, tunnen kyllä temppunne", hän sanoi ja kuulosti pelokkaalta. "Roni ei sinulla ole mitään pelättävää", jatkoin hänelle puhumista pitäen hänen huomionsa muualla kuin jaloissani. Hän sanoi ylväästi: "En minä pelkääkään. Mitä sinä oikein höpiset?" Katsoin häntä tutkivasti ja kysyin: "Sinäkö et siis pelkää?" Hän piti hetken vaivaantuneen hiljaisuuden, jonka jälkeen sanoi napakasti: "En." Virnistin uhkaavasti ja sanoin: "No kannattaisi pelätä." Nousin ylös istuvaltani ja kävelin hänen luokseen. Hän oli pelästynyt niin pahasti että oli jähmettynyt paikoilleen. "Olet söpö, kun olet peloissasi", kuiskasin hänen korvansa juurelta. Hän on niin hämmentynyt että pystyin taluttamaan hänet tuolille jossa itse olin vasta vähän aikaa sitten istunut. Solmin köydet hänen jalkoihinsa ja käsiinsä ja köytin hänet tuoliin. "Odota täällä", sanoin hänelle flirttailevasti ihan vain ärsyttääkseni häntä. Se tepsii. Hän näytti olevan valmis hyppäämään kurkkuuni ja kuristamaan minut. Kuristaminen, sillä tavalla voisin tappaa hänet.

Tai ehkä en sittenkään. Pitää selvittää hänen pelkonsa. Kun olin noussut päivänvaloon, huomasin että hän oli sotkenut hieman taloani. Naksutin kieltäni paheksuvasti. Se on varmaa se että minun oli saatava se tajuttomaksi, mutta en halunnut tehdä sitä tavalliseen tyyliin. Halusin hännätä häntä oikein kunnolla ja sitten keksin. Minulla oli varastossa tabletteja joista pökertyi. Otin ne ja menin takaisin alas. Roni istui tuolissa, mutta riuhtoi ja riehui, jotta saisi itsensä irti. "Turhaan yrität. Olen tehnyt tätä jo kauan eikä kukaan ole päässyt irti, joten kulutat vain turhaan energiaasi", sanoin hänelle rauhallisella äänellä. Hän ymmärsi puheideni todenperäisyyden ja lopetti. Menin aivan liki hänen kasvojaan ja katsoin häntä silmiin. "Sinulla on kauniit silmät", sanoin hänelle. Voisin vaikka vanhoja että hän punastui. Menin kauemmas ja otin tabletin suuhuni. Menin hitaasti hänen eteensä. Silitin hänen huuksiaan ennen kuin suutelin häntä. Järkytyksessä hän avasi suunsa ja sain tabletin suustani hänen suuhunsa. Vein käteni hänen poskelleen aivan hänen huuliensa viereen ja irtauduin suudelmasta laittaen käteni hänen suunsa eteen. "Nielaista se", komensin. Hän pisti kampoihin. Hän ei aikonut niellä sitä. Pidin käteni tiukasti hänen suunsa edessä. Olimme niin pitkän aikaa ja käteni alkoi puutua. "Ole kiltti ja nielaista se", anelin häneltä. Hän ei luovuttanut vielä, mutta alkoi jo uupua häinkin. "Jos nielet sen nyt, saat sitten jossain vaiheessa jotain takaisin", sanoin hänelle, ja hän nieli tabletin sen kuultuaan. Hänen silmänsä menivät heti kiinni ja hän menetti tajunsa. Hain nopeasti ylhäältä ilmastointiteippiä ja teippasin sillä hänen suunsa kiinni. Katsoin kelloa ja se oli jo paljon. Minua heikotti. Jossain sisimmässäni tajusin että minä pyörriin. Heräsin lattialta ja päätäni särki. Nousin hitaasti istumaan ja näin Ronin. Hän katsoi minua syyttäen. "Olen pahoillani", sanoin hiljaisella äänellä. En ollut varma tarkoitinko sitä oikeasti vai en. Hän yritti sanoa jotain, mutta kuulin pelkkää muminaa, koska hänen suunsa edessä oli ilmastointiteippiä. "Onko sinulla nälkä?" kysyin häneltä, ja hän nyökkäsi. Nousin hitaasti ylös katsoen häntä. Huomasin hänen kasvoillaan myötätuntoa. Hän ei tosiaan ollut täysi psykopaatti. Join vettä ylös päästyäni. Täytin lasin uudelleen ja laitoin sen pöydälle. Tein pari leipää ja menin takaisin alas. Laskin vesilasini lattialle ja repäisin ilmastointiteipin Ronin suulta. "Auts", roni sähköitti. "Oi voi anteeksi. Sinullapa on herkkä hiipiä", tokaisin ivallisesti. "Saanko vettä?" hän pyysi. Nostin lasin lattialta ja vein sen hänen huulilleen. Hän joi sen ahnaasti. "Sinullapa oli jano", sanoin pilkallisesti. Hän katsoi kädessään olevia leipiä. Syötin hänelle leivän. Toisen söin itse. "Milloin saan vastapalveluksen jonka lupasit?" hän kysyi. Nauroin ja sanoin: "Sinähän sait sen jo silloin, kun joit vettä." Hän katsoi minua näreissään. Hain yhden veitsen, pienen ja siron. Upotin sen hänen käsivarteensa. Hän vingahti hieman, muttei sen enempää. Haavasta pulpahti verta ja se alkoi valua. En ollut tehnyt haavasta kovin syvää, joten sen ei pitäisi olla pojalle kamala haittaava. "Tee nyt toiseenkin käteen haava tasapainon vuoksi", Roni sanoi hieman ivallisesti. Otin veitsen ja vedin sillä pienen haavan hänen toiseen käsivarteensa. Näytti melkein kuin hän olisi nauttinut olostaan. Nousin maanpinnalle ja lähdin kauppakeskukseen. Kun tulin kotiin kauppakeskuksesta, kello oli jo puoli yhdeksän. Tein kaksi leipää ja menin alas. Roni katsoi minua väsynein silmin ja sanoi: "Tulit sitten kotiin." Jokin sisälläni värähti. Olin kuullut nuo sanat aikaisemminkin. Syötin hänelle leivät. Kun hän olisi syönyt ne, laitoin uuden ilmastointiteipin palan hänen suunsa eteen. Hän oli liian väsynyt vastustellakseen. Minun tekemäni haavojen verenvuoto oli tyrehtynyt. Jäin vahtimaan, kun hän nukahti. Katsoin hänen tasaista hengitystään ja nukahdin itsekkin. Herätessäni Roni virnuili minulle ja tajusin heti miksi. Hän oli päässyt vapaaksi kahleistaan. Tai ainakin melkein. Hänellä ei ollut enään edes ilmastointiteippiä suunsa edessä. "Aika hyvä. Haluaisitko kertoa minulle miten teit sen?" utelin häneltä. "Lilja, etkö oikeasti muista?" Roni kysyi. Katson häntä ihmeissään ja kysyin: "Mitä tarkoitat?" Roni oli hetken hiljaa. Lopulta hän sanoi tai pikemminkin lällätti: "Lilja on pieni kuin lilliputti. Lilliputti. Lilliputti."

Muistot tuosta palasivat mieleen ja huusin: "Ei!" Roni hymyili tyytyväisenä ja sanoi: "Muistit vihdoinkin." Viha roihahti sisälläni ja sanoin: "Sinä. Miten olen voinut unohtaa?" Hän hymyili sanoessaan: "Ihmisen mieli on mielenkiintoinen." Miten olin voinut unohtaa että hän oli lapsuuden ystäväni, joka kiusasi minua aina. Miten olin unohtanut sen. Ei siitä ollut kuin neljä vuotta kun viimeksi olin hänen kanssaan. Varmaan siksi hän veti minua puoleensa. "Tiesitkö koko ajan?" kysyin. Hän pyöritti päätään ja sanoi: "Tajusin sen vasta silloin kun flirttailit minulle paljon." Niin tosiaan. Flirttailin hänelle samalla tavalla kuin lapsena. "Mutta miten pääsit irti köysistä?" kysyin. Korjasin nopeasti: "Tai pääsit melkein." Hän sanoi: "Helppoa. Olet tehnyt tämän minulle aikaisemminkin." Katsoin häntä järkyttyneenä ja kysyin: "Olenko?" Hän nyökkäsi ja sanoi: "Kaksi vuotta sitten." Pyöritin päätäni ja sanoin: "Ei voi olla mahdollista en tavannut sinua neljään vuoteen ja kaikki jotka tuon tänne kuolevat." Hän huokaisi: "Kaikki paitsi minä." En voinut uskoa sitä todeksi. "Miksi en muista mitään?" kysyin. Hän huokaisi ja sanoi: "Luulen että sinä kärsit traumaperäisestä muistinmenetyksestä." Toistin: "Traumaperäisestä muistinmenetyksestä. Miksi muka?" Hän nielaisi ja sanoi: "Sinä rakastat minua." Hän oli hetken hiljaa ennen kuin sanoi: "Ja minä rakastan sinua." Kyyneleet polttelivat silmiäni. se oli uutta. "Ei et sinä rakasta minua. Miten voisit rakastaa tällaista psykopaattia?" tiuskaisin. Rojahdin polvilleni lattialle ja tunsin itseni todella toivottomaksi. Kuulin kuinka hän taisteli itsensä vapaaksi. Hän tuli viereeni ja otti minut syleilyynsä. Taistelin itseni vapaaksi ja taiteilin itseni hänen taakse ja aloin kuristaa häntä. "Olen pahoillani. Minun on saatava sinut tajuttomaksi", sanoin hänelle. Samaan aikaan hän menetti tajunsa. Olin sitonut hänet tuoliin, ennen kuin hän heräsi. Minulla oli puukko kädessäni. En ollut sitonut häntä kovinkaan tiukasti tuoliin ja toivoin ettei hän huomaisi sitä. Hän heräsi ja näki minut puukko kädessäni. "Lilja. Mitä sinä aiot?" hän kysyi. Nielaisin ja nostin puukon sydämeni kohdalle. "Älä tee sitä Lilja", Roni pyysi. Upotin puukon ihooni. Se sattui hieman. Paitani alkoi muuttua punaiseksi veren valumisesta. "Lilja ole kiltti ja lopeta", Roni sanoi paniikissa. "Roni, olen pahoillani, mutta ansaitseen tämän", sanoin hänelle. Olin hetken hiljaa ennen kuin jatkoin: "Olen tappanut niin monia ihmisiä." Sen sanottuani työnsin puukon syvälle. Kuulin Ronin huudon. Ennen kuin menetin tajuntani, ennen kuolemaani, tunsin kädet ympärilläni ja hiljaista puhetta. Arvelin sen olevan Roni. "Ol..en.. Pa..hoil..lani.. Ra..kas..tan.. si..nu..a", sain sanottua viimeisillä voimillani.